

**Cogitationes, Sive Considerationes Christianae Pro
singulis Anni diebus**

Complectens Octobrem, Novembrem, Decembrem

Nepveu, François

Monachii, 1709

Dies 25. De Nativitate Domini nostri Jesu Christi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60533](#)

December.

ret confidentiam , eisque persuadeat , cùm filij sunt tam benigni Patris , nihil esse , quod impetrare ab eo non possint . Si preces tuæ effectum suum non fortiantur , causa est , quod confidentia te deficiat .

Considera singulariter hoc nomen Patris , quo Deum appellas ; cùm orare incipis : nihil magis tibi inspirare confidentiam potest , nihilque efficacius est , ob quod exaudiaris , quām hæc confidencia .

Perite , & dabitur vobis . Matth . 7. 20

Intelligere debemus , quia Deus , eti voluntati nostræ non dat , saluti dat .

Aug.

DIES XXV.

De Nativitate Domini IEsu Christi.

I.

Quemadmodum Christus in suo præcipi mundum condemnat , sic vicissim à mundo condemnatur . Cur , inquit , in paupertate , in humilitate , in æruminis passitur ? an hoc Deo conveniebat ? an non salutem æternam homini minoribus impenitis comparare poterat ? cùm ad Cœlum ducere nos potuisset via faciliori , &

anceniori, cur nos ambulare jubet per December.
viam tam asperam, & difficilem? sic
mundus ratiocinatur; quia cæcus est, hunc
in modum forsan etiam tu ratiocinaris,
cum æquè, ac ille cæcutias. At quia Chri-
stus infinito lumine illustratus est, secus
ratiocinandum, & agendum esse putat.
Is in mundum venit antidotum superbiæ,
proclivitatî in corporis voluptates, avari-
tiæ nostræ allaturus, amorem divitiarum,
voluptatum, & sublimitatum in nobis de-
structurus, vel certè moderaturus; eas si
amâsseret, si quæsiisset, an separationem ab
ijs nobis inspirâsseret? an cupiditatem no-
stram non irritâsseret potius, quam sanâsseret,
vel moderatus fuisset? si post tot humili-
tatis, paupertatis, & mortificationis ex-
empla, quibus nobis præluxit, nos hu-
miles, ab opibus alienos, mortificationi
addictos reddere nequivit; quid fieret, si in
ipso nonnisi æstimationem, & amorem
bonorum, voluptatum, & honorum ad-
vertissemus? an non adhuc magis avari,
voluptatibus dediti, & honorum cupidi
essemus? an non etiamnum eisdem plus
æquo inhiamus?

II. Christus venit, ut nos doceret Pa-
trem suum cognoscere, eum amare, eique
sincera, solidaque amoris nostri specimina

U 4

præ-

December.

præbere. Si divitijs, voluptatibus, & honoribus semper abundaremus, quām occasionem, amorem nostrum testificandi, haberemus? qualēnam hujus, dare specimen possemus, quod vel debile, vel suspe-
ctum, vel proprium redolens commodum non foret? quidnam ei immolare posse-
mum? an blandiri nobis de amore nostro possumus, cūm nihil ei, quem diligimus,
consecramus? Dum ipsius beneficia amo,
quibus fruor, me ipsum amo: at quī scio,
an illum diligam, à quo ea accepi? virtus
Jobi, quandiu is delicijs innatabat, dia-
bolo vera virtus esse non videbatur; &
Deus ipse simile judicium ferre de illa vi-
detur. Verūm, si is, quem amo, sua mihi
beneficia subtrahit, si quid est, quod ei
consecrare possim, si occasio offertur a-
liquid propter ipsum patiendi; & ego
eam amplectar, signum est, ipsum, non ve-
rò ipsius beneficia à me amari. Neque
de hoc dubitandi locus relinquitur.

III. Christus Dominus viam ad cælum
sternere nobis debuit, quām omnes terere
possent. Media nobis æternam felicita-
tem merendi suppeditare debuit, quæ in
nostra forent potestate, quæque omnes ho-
mines arripere possent. An verò omnes
divites esse, an omnes Magnates esse,

an

December.

an omnes gaudijs , & voluptatibus frui possunt ? & si hæc esset via , quæ necessariò incunda foret , ut ad cælum pervenirent , quām multi forent , qui cogerentur eā se abdicare ? verūm omnes humiles , pauperes , patientes esse possunt : pluribus opus non est ad felicitatem æternam consequendam . Itaque vniversi ad eam aspirare possunt . Licet divitiæ , voluptates , & honores maxima saluti sint obsta- cula , quanta nihilominus eos obtinendi cupiditate flagramus ? quot lites , conten- tiones , imò & homicidia hanc cupidita- tem non sequuntur ? si tanto ardore conse- stamus hæc bona , quantuncunque peri- culosa , quantumcunque saluti nostræ fu- nesta illa sint , quid actum fuisset , si me- dia fuissent cælestifelicitate potiundi ? quan- ta aviditate illa impetrare non contendis- semus ? quām pauci sunt qui nobiscum de ultimo loco contendant ? hæc tamen via tutissima est ad cælum perveniendi . Quantum hoc commodum ?

Gratias Deo age , quòd ad cælum pervenien- ditibi viam ostenderit : quantumvis ea sit aspera , commoda tibi videri debet ; cùm nemo sit , qui eam ingredi non possit .

Ego sum via , veritas , & vita : nemo ve- nit ad Patrem , nisi per me . *Io. 14. 6.*

U 5

Fi.

December. Filius Dei, qui semper in Patre veritas,
 & vita est, assumendo hominem factus
 est via: ambula per hominem, & perve-
 nis ad Deum. Aug.

DIES XXVI.

De Dilectione Inimicorum.

I.

Exemplum, ipsiusmet Dei, ejusque patientia, qua inimicos suos toleravit, eisque ignorvit, incitamentum est, quo Christus utitur, ut nos animet ad amandos nostros inimicos, eisque condonandas injurias, quas nobis irrogarunt: *Matt. 5. 45* Diligite inimicos vestros, inquit; qui oderunt vos, ut sitis Filii Patris vestri cœlestis, qui solem suum oriri facit super bonos, & malos. Hoc exemplo nihil magis est admirandum; & nihil magis animare nos debet si omnia illius adjuncta perpendamus. Offensæ, quæ contra Deum admittuntur, magnæ sunt, innumeræ sunt. Is infinito odio peccatum prosequitur; hoc odium continuò ipsum incitat ad vindictam; nec quidquam ei facilius est, quam se vindicare: plus non requiritur, quam velle;